

Daň za pravdu

Daniel Javorský, Obchodní akademie
Neveklov

Intermezzo

Chraplavý zvonek vrčel, jak smečka divokých psů, kteří se snaží zahnat nepřítele. Důvod, proč byl otravný zvuk tohoto přístroje slyšet přes celý byt, však byl naprosto opačný. Lawrence Upson, mladý studující žurnalista netrpělivě přešlapoval před dveřmi v domnění, že jakýsi tanec, nemálo podobný těm šamanským, přivolá nikoliv déšť, ale pečovatelku pana Stinsona. Pouze ona drží klíč k zámku. Pouze ona může otevřít celoplošně opancéřované dveře s dvoumilimetrovou vrstvou neprůstřelného plechu. Pouze ona pouští návštěvníky do chrámu poznání a mladík má být jedním z nich.

Otevření těch stříbrných dveří s kulatou klikou mu může změnit celý život.

Za dveřmi se ozval zvuk klepnutí pantofle o dlážděnou podlahu – první známka úspěchu. Lawrence volal v úterý, dnes je čtvrtek. Pro někoho jednoduchá záležitost navštívit pana Stinsona. Pro Lawrence však ne. Mezi jeho úterým a čtvrtkem totiž byly dva roky čekání a ustavičného otravování právě paní Margaret, která teď stojí ve dveřích. Na Lawrencovi bylo zjevné, že se lekl. Dlouhou dobu čekal, a tak nemohl uvěřit vlastním očím. Sezam se otevřel, stačí jen zout boty, nazout staříčké pantofle a jít vstříc novým informacím. Je to tu. Léta čekání se vyplatila. Lawrence Upson je v bytě Charlese Stinsona, jeho nejen profesního, ale i lidského vzoru.

„Pojďte dál,“ řekla Margaret a přísně si bez brýlí Lawrence prohlédla „Byl jste velmi horlivý, pane Upsone. Dnes vám však nic nezaručuji. Pan Stinson je vážně nemocný.“

„Budu rád i za pohled do očí, paní Richardsonová.“

Margaret tedy šla dlouhou chodbou. Byla velmi upjatá a mluvila decentně. Bylo vidět, že svého pána uctívá a obdivuje.

„Přijel jste z daleka?“ zeptala se velmi lidsky Margaret. Oba směřovali k zavřeným dveřím na konci chodby.

„Ne, ne. Bydlím v Gold Hill, i přes ten název čtvrť spíše pro chudé.“

„Já znám, pane Upsone, toto místo. Falcon City zase není tak velké město.“

„Omlouvám se. Nechtěl jsem...“

„To máte jedno,“ zastavila se u dveří a otočila se na něj „Teď mě dobře poslouchejte. Chápu, že jste čekal dlouho. Pan Stinson má však problémy, to jistě víte. Poprosila bych, abyste si vypnul mobilní zařízení. Vlastně bude lepší, když si vše, včetně kabátu necháte tady.“

„I diktafon?“

„Bohužel, pane Upsone, i ten zde raději zanechejte,“ Lawrence tedy vše položil na starý konferenční stůl barokního stylu „Až vás vpustím, prosím pozdravte a sundejte pokrývku hlavy. U postele pana Stinsona je židle. Posadte se na ni a řekněte mu váš příběh. Vše, co uděláte, je velmi důležité. Pan Stinson je velmi

náladový člověk, a proto buďte bedlivý na své činy. Až si vás vyslechne, dá mi pokyn a sdělí mi, jak se rozhodl. Poté si buď promluvíte, nebo nás budete nucen opustit. Rozuměl jste?“

Lawrencova mise tím znejistěla. Potřebuje ze Stinsona dostat jeho příběh a pokud se mu nepodaří následující minutu starého pána zaujmout, dvouleté čekání na přijetí se může stát promarněným časem.

„Jste připraven?“

Lawrence neváhal. Za pár okamžiků ocitl v místnosti s postelí a hromadou přístrojů. V posteli ležel pan Stinson a bedlivě si jej prohlížel. Patrně ještě před chvílí spal.

Lawrence se posadil a začal mluvit, přičemž na každém z jeho slov byla cítit rozvaha. Mluvil pomalu a potichu.

Snažil se skrývat emoce, snažil se dodržet ono dekorum, o které jej Margaret opakovaně v telefonu prosila. Oči Lawrence Upsona však nedokázaly skrýt rozčarování nad stavem, ve kterém se Charles Stinson právě nachází.

„Dobrý den, vážený pane Stinsone,“ chvěl se mu hlas „Je mi velkou ctí vás po dlouhém čekání konečně poznat. Mé jméno je Lawrence Samuel Upson a studuji na univerzitě v Prestonu. Možná to tam znáte,“ krátce se usmál „jako mladý jste tam studoval. Jsem v posledním ročníku a ten, jak je známo, se zakončuje diplomovou prací a protože mým odvěkým snem bylo vás poznat, rozluštit hádanky, které kolují celým Falcone City, rozhodl jsem se, že onu diplomovou práci sepíšu na téma Historie podsvětí ve Falcon City mezi lety 1971-1990,“ krátce přemýšlel nad tím, jestli už má jít s míčem na branku, nebo jestli přilít ještě nějakou omáčku „Tuším, že Falcone City není tak růžové, jak jej všichni prezentují. Je tu cosi shnilého, o čem ostatní neví, ale já to cítím. A vím, vážený pane Stinsone, že pouze vy jste klíčem k tomu, aby se z předtuchy stalo vědění,“ teď už vycítil, že přišel ten správný čas. Lawrence Upson jde do finále „Vím, že moloch jménem mafie a cenzura si na vás vybral krutou daň, stejně tak jako vím, že váš příběh zůstává utajen. Prozradte mi vaše tajemství a já vám slibuji, že nezůstanete zapomenut. Falcon City si totiž zaslouží mít svého hrdinu,“ po celou dobu se tomu krom lehkých přeletů, vyhýbal, ale teď se Charlesovi musel podívat zpříma do očí. „Já vás prosím, sdělte mi váš příběh.“

Nastalo ticho.

Kapitola I.

Aféra Roxtar

Mám mu to říct, nebo ne? Můj příběh není pro všechny uši, které jsou ve Falcone City. Můj příběh je výstraha pro ostatní. I to je důvod, proč právě teď žiju. Mám mu říct celý můj životopis?

Můj příběh totiž začal v roce 1989. Technicky vzato však začal už smrtí mého otce. Už od té chvíle jsem byl dítkem ulice a na pravidla jsem se rozhodl z vrchu kašlat. Až Richard Summer můj život nasměroval do správných kolejí. Bez ruky osudu bych byl fracek, co se bincá po Desire Square (náměstí uprostřed chudinské čtvrti) a prodává jointy jak na běžícím páse, přičemž své dny dělí na chvíle, kdy je a kdy není v lochu. Naštěstí na mě kázeňský systém malého avšak velmi přelidněného ostrovního státečku Falcone City byl velmi mírumilovný. Celkem jsem bručel ani ne půl roku. Sbíral jsem to po týdnech.

Až Richard, starý černošský trafikant, který kdysi dávno bydlíval v Brooklynu, v New Yorku, ze mě vychoval to, co jsem býval. Teď jsem víc pytel vzpomínek než člověk. V současnosti totiž je mou denní činností kontrolovat frekvenci tepu kapek, odpadajících z rezavého okapu v mém bytě, v sedmém patře na Nine Street. Vždy tomu tak nebylo.

„Po skvělém singlu od Depeche Mode, Personal Jesus, tu máme opět Charleyho, bojovníka s mafií.“

„Morrison, to pojmenování není to pravé. Já s ní nebojuji, to mají dělat naši strážci zákona i jejich tvůrci. Já chci jen poukázat na to, že to pánové v uniformách nedělají, protože ti s kravatama a s hlavou plnou zákoníků nechtějí. Nejsou na naší straně, stali se našimi nepřáteli. To je třeba si uvědomit.“

Říjen 1989 – vrchol mé slávy. Kdysi dávno jsem vystudoval žurnalistiku a s lehkou znalostí pokřiveného falconského podsvětí jsem se stal neohroženým rypalem do poměrů, které v prašivém Falconu panovaly.

„Jistě. To určitě Charley. Vážení posluchači, právě posloucháte rádio F:One a naproti mně je Charley Stinson. Mnozí jej znáte z jeho kontroverzních článků. Charley, jak je na tom tvé svědomí?“

„Mé je naprosto v pořádku. Myslím, že čisté ho mít nemůže mnohem víc lidí v tomto městě.“

„Jistě, ale to, že v tomhle městě je něco v nepořádku ví poměrně hodně lidí. Nikdo však nemá odvahu o tom psát. Ty však ne. Otázka tedy jasná, proč?“

„Jde o morální zásady. Ty se totiž musí ctít a já bych rád, aby lidé, co se morálními zásadami nedrží, se nad sebou zamysleli.“

„Charley, nemluv mi tu ale o morálních zásadách. Sám jsi přeci na ulici vyrůstal a tvůj trestný rejstřík není prázdný.“

„To ano. Nebyl jsem dítě štěstěny. Za to se svým čtenářům omlouvám. Nalezl jsem však vysvobození a to samé přeji ostatním.“ *Na chvíli jsem se zarazil a*

přemýšlel „Víš, ale rád bych se vrátil k těm morálním zásadám. Tys mě nazval jako Bojovníka s mafií. Ovšem já nic takového nejsem a nechci být. Gangstera, raubíře, pistolníka totiž nezměníme. Vždycky tu budou lidé, kteří budou ničit společnost, budou se přizívat, hromadit majetek zatímco ostatní budou živořit, budou jim zobat z rukou a nepřímo jim darovat jejich lup. Je však správné hledat chybu v nich? Ne, není. Pro takové živly tu je prostředí a i když si myslíme, že podsvětí nemůžeme zničit, není tomu tak. My volíme demokraticky politiky a ti se mají starat o boj s mafií. Ovšem bohužel stejně vždycky posadíme další vepříky ke svým korýtkům, aby si mohli spokojeně žrát a obohacovat se. To je však špatně. Mafiány nezměníme, demokracie však spočívá v tom, že i nepřímo se můžeme podílet na destrukci lidí, kteří okrádají společnost, pokud zvolíme ty správné lidi.“

„Ty nějaké správné znáš?“

„Já nejsem bůh a ani nejsem v postavení, abych ukazoval bílé koně ve stádu divokých mustangů. Já jen volám do světa, že je čas na změnu. Falcone City hnije přátelé a pokud čtete mé články, ještě vám ukážu, jak velké spoje panují v mafií. Je čas na revoluci.“

Vycházel jsem z rádia a byl jsem spokojený. Zase další tisícovky lidí mohly slyšet mé názory. Jsme zas o krůček blíže ke změně.

Abych pravdu řekl, tenkrát jsem si vážně věřil a dával jsem to najevo. Ulice mě naučila drzosti a já se jí bohužel nezbavil. V čem jsem ale nebyl drzý, byly vztahy. Navenek raubíř, uvnitř stydlín, takhle mne charakterizovala moje máma. A měla pravdu.

Já a můj kamarád, právník Ricky, jsme navštěvovali jeden zapadlý bar na Chucky Lane sedmadvacetkrát. Rickymu jsem vždycky řekl, že si potřebuju o něčem pohovořit, což jsem taky potřeboval. Má práce má jistá právní úskalí, a pokud nechci spadnout do propasti justice, musím být opatrný. Sedmadvacetkrát byl však důvod mého navštívení toho prašivého baru stejný a věřte, že to se zákony nemělo moc společného.

Jmenovala se Michelle, a když jsem ji v tom baru zahlédl poprvé, nechtěl jsem po celou svou zbylou existenci mého já na tomto světě vidět nic jiného, než ji. Byla totiž nádherná. Blondýna, vyšší postavy s neuvěřitelně krásnými modrými kukadly. Musela si toho všimnout. Sedmadvacet nocí jsem jí pozoroval, jak popíjí na baru. Byla anděl, který dokáže kousat jako lev, přičemž v blesku okamžiku se promění v neviňátko s úžasně uzounkým hláskem. Měl jsem názor, že ani ten největší gay by jí neodolal, ani ten největší tyran by jí nezkřivil ani vlásek. Sedmadvacet sad pronadávaných slov na záchodě toho baru už nechtělo čekat na další kus. Přišla osmadvacátá noc a já se rozhodl ukončit trápení mému tělu. Neexistuje totiž nic horšího, než ten kreténsky šimravý pocit, který má člověk kolem páteře ve chvíli, kdy něco může mít, touží po tom, přičemž to nemá. Naštěstí právě tu noc ten pocit unikl jako Frank Morris z věznice Alcatraz a já mohl být konečně šťastný. Následující neuvěřitelná série dní, které jsem strávil vedle Michelle a cítil se jako pán tvorstva, nepotřebuje ani snad komentář. Má

stydlivost vyprchala a nastala ukecanost mně, jako novináři, vlastní. Michelle mi dodávala sílu a já přitom věděl, že můj čas teprve přichází.

Byl listopad a má práce neustávala. Měsíc co měsíc jsem psal o zkorumpovaných politicích v bláhovém mínění, že se něco změní. Byl jsem slavný. Noviny RealToday mě zvolily jako hrdinu roku 1989. Pravda je, že jsem si na některých článcích dal pořádně záležet a politikům jsem konečně začal hýbat se žlučí.

Jednou jsem se vrátil domů, přičemž u dveří na mě čekal Jim Stirling, můj šéfredaktor a kmet, jehož mám neuvěřitelně rád. Chtěl si popovídat, což se mi zrovna nehodilo. Po celodenním shánění informací jsem totiž neměl náladu ani sílu. Váha těch informací totiž tížila mé plíce natolik, že žádný nádech nebyl tak volný, jak bych chtěl. Stres, možná i tak by se dal stručně charakterizovat můj stav. Nicméně i přes něj jsem nemohl Jima odmítnout. Když vám prošedivělý stařík s novinářskou autoritou tak velkou, jakou měl Fleming ve světě medicíny, řekne, že si chce promluvit, nemůžete odmítnout.

Šli jsme tedy dovnitř. Bylo to tenkrát, kdy v mém přízemním bytě se mnou už žila i Michelle. Přišlo mi zbytečné mít dívku svých snů několik čtvrtí od své postele.

„Mohla bys nás tu chvíli nechat, Micko?“ Řekl jsem jemně, přičemž mi byl darován opět ten její rozkošný úsměv. Ne, že by byla nějak naivní, nebo mě poslouchala na slovo jak cvičený pejsek aportující gumovou hračku ve tvaru kachny. Ony některé slečny přítomnost kamarádů v pozdních hodinách nemají rády. Nicméně Michelle začínal její oblíbený seriál, U Joeyho doma, a tak využila chvíle, kdy nerýpu ohledně praštěných dialogů a skutečně tragických hereckých výstupů, kterých je tento seriál plný.

Opustila nás, a tak se Jim posadil do mé kožené pohovky.

„Dáš si něco, Jime?“ řekl jsem slušně „Mám tu parádní skotskou. Nedestiloval jí nějaký tvůj příbuzný?“

„Charley, můj rod už je ve Falconu snad od jeho vzniku. Myslím, že ani muži z MI5 by mé příbuzné v té bohem zapomenuté zemi nenašli.“

„Každopádně umění tvého národa je skvostné. Třeba jak pořád mlžíte ohledně těch sukní. Jsou tam slipy, nebo ne?“

„No jo, ty zaprášenej Amíku. Kecy na Skoty by ti šly.“

„Na blbé kecy jsem expert.“

„Ty jsem ale poslouchat nepřijel. Jak jsi pokročil v případě Karibského rumu?“

Zvážněl jsem. Jim u mě nebyl poprvé. Vlastně spolu tak jednou do měsíce zajdeme na skleničku, ale vždy ctí zásadu, že v soukromí o žádné pracovní záležitosti mluvit nechce.

„No mám poměrně zajímavé informace,“ mluvil jsem zmateně „Jestli chceš, věci mám v pracovně.“

„Přines je, rád si vše poslechnu.“

A tak jsem došel pro tenčí desky plné fotek, výpovědí a mých poznámek. V pracovně jsem se však zastavil a na chvíli i posadil na svoji židli s výhledem z okna. Proč jima zajímá tenhle případ? Kam tím míří?

„Tady to mám, starý příteli. Není to nic světoborného. Řekni ale Rodriguezovi (*naš právník*), ať se připraví. Tohle bude zase několik sad obvinění za křivé nařčení. Víceméně jsem ti vše sděloval v mé pravidelné zprávě. Mám tedy pokračovat?“

„Do toho. Jen kdybys mi ještě přilil krapet živé vody, ať jsem čilejší.“ *Řekl sice veselá slova, nicméně poměrně chmurným hlasem.*

„Žádný problém. Věci se tedy mají takhle. Firma Eugen si před půl rokem nechala dovést z amerického pobřeží snad celý tanker rumu. Poměrně běžná záležitost, na podzim se pije nejvíc a Falcon City není zrovna v tuto dobu veselé město. V tu samou chvíli však pánové z protidrogového zaznamenali vysoký příliv drogy jménem Meskalin, což je halucinogenní látka z mexických kaktusů. Pár zásilek kluci chytili, hromada jich však prošla a já vím, proč. Nespíš už?“

„Je to vyčerpávající, to uznávám. Pokračuj však.“

„Paráda. Teď to totiž je zajímavé. Můj zdroj ve firmě Eugen mi totiž sdělil, že droga Meskalin byla dovážena do toho samého skladiště, kam dovezli i hektolitry rumu. Právě tam i Meskalin do rumu dali a teď je prodávají zcela legálně jako nápoj jménem Roxtar, pochopitelně s mnohonásobným ziskem. Navíc Meskalin je extrémně návyková látka. Zisky stoupají, a přestože je tento nápoj ilegální, policie s tím nic nedělá. Ještě aby dělala. Firma Eugen patří synovi radního Harrise. Mám tu tedy nějaká citovaná vyjádření, fotky toho skladu, dokonce jsem si i pořídil ten nápoj a musím říct, že mě to vcelku nakoplo. Myslím, že bílý kůň jménem Harris pomalu končí.“

„Zajímavé.“

„Že jo. Byl to právě on, kdo v kampani sliboval boj proti drogám a jsem si jistý, že nečinnost policie je právě jeho zásluha. Slušná ironie.“

„Jak říkám zajímavé. Jestli už máš vše hotové, sepiš základní zprávu a zítra svoláme tým. Vrhne se na to,“ *podíval se na hodinky* „Je na čase jít domů,“ *vstal* „Zítra se uvidíme.“

„Stůj, jime. Nechápu to. Proč jsi tu, proč se zajímáš o Roxtar?“

„O ten případ mi Charley vůbec nejde. Jde mi o tebe. Potřeboval jsem se jen o něčem ujistit. Sepiš úvodní zprávu, zítra to dáme týmu, jak jsem řekl. Od pondělka ale nastupuješ v redakci sportu.“ *Oblékl si kabát a nasadil klobouk za mého strnulého úžasu.*

„Co, cože?? Děláš si doufám ze mě srandu!“

„Mám o tebe strach, Charley, skutečný strach,“ *chytil mě otcovsky za rameno* „Politikům ve městě se zvedá žaludek, jen slyší tvé jméno. Zjistili totiž, že lidé nejsou takoví hlupáci. Za rok budou volby a bylo by nebezpečné, abys o nich teď psal. Už teď zbrojí, Charley.“

„Ale já jsem ten nejlepší! Jime, to nemůžeš! Teď mám aféru Roxtar, ale pak mám něco velkého, rozumíš? To nemůžu dát nějakému moulovi, co zrovna vystudoval a myslí si, že půjde na titulní stranu. Pro tuhle práci jsem se narodil.“

„Pochop, že být investigativním novinářem je sice těžká práce, ale být šéfem investigativního novináře je zodpovědnost. Oni mají zbraně, Charley. A čím se budeš bránit ty? Ty máš jenom písmenka, nic víc.“

„Jenže já se jich nebojím!“

„Prosím, přestaň hochu. Místo tebe dám někoho nového, neokoukaného. Za půl roku, až tvé jméno slehne jako sopečný prach, půjdeš zpět.“

„Něco ti řeknu, staříku. Proč si myslíš, že v tomhle zavšivenym městě ještě vůbec žiju? Není tu nic, o co bych stál. Hnusný vzduch, retardovaní policajti a ještě horší politici. Není tu bezpečí a při vši úctě i ten plat novináře není nic extra. Jenže já věřím ve změnu. Je rok před volbami a já musím říct lidem, co jsou ti pánové, kteří se snaží o jejich přízeň, zač. To je mé poslání a jen kvůli tomu jsem teď v tomhle bytě, na území tohoto města.“

Byl jsem skutečně rozrušený. Ten stařík proti mně stál a nevěděl, co má říct. Bylo ticho a popravdě řečeno, ho chápu. V tomhle příběhu by se hodila nějaká věta typu: Kdybych tenkrát... . Ale to by bylo klišé a já jsem býval rýpavým novinářem z toho důvodu, že právě klišé nesnáším. Ve světě drog, vražd, uplácení a politiků o něj moc nezakopnete.

Stál jsem u pohovky, když Jim pomalým utrápeným krokem od dveří přešel k lahvi skotské, nalil si a pak veškerý obsah široké skleničky vypil. Musel jsem to ticho rozbít. Mluvil jsem teď ale více klidněji. „Proč do nich nešijou ostatní? Proč jdou novináři raději do oddělení sportu a víkendové přílohy, než aby psali pravdu? Protože mají rodiny. Každý má svou hypotéku, každý má ženu a děti. Já se penězi uplatit nenechám a rodinu nemám. Dostanou mě jen ve chvíli, kdy ztratím tvou podporu.“

„A co Michelle? O tu se nebojíš?“

„Michelle si chráním a dohlédnu, aby se jí nic nestalo. Navíc nikdo z nich o ní neví.“

„Ty si myslíš, že všichni stojíme proti nějakým školákům, co se podívají do registru na radnici, jestli máš manželku nebo přítelkyni? Sledují tě, Charley, na každém rohu. Mají informátory všude. Není to paranoia, ale fakt. Víš nejlíp, že vím, o čem mluvím.“

„Ničeho se nebojím. Jen mě nech dělat svou práci. Prosím. Udělám Roxtar a hned potom mám velkou rybu. Potopím je všechny. Mám informaci, kterou nikdo neví. Prodáme miliony kusů novin a to bude můj zenit. Lidé konečně pochopí. Nejsou takoví omezení. Jen mě prosím nech být!“

Nastalo opět ticho.

„Riskuješ vše a oba dobře víme, že tohle nemůže skončit dobře. Varoval jsem tě, protože jsi můj přítel a já sám, velký Jim Stirling“ řekl ironicky „tě obdivuju pro tvou odvahu. Dělej ale to, co sám uznáš za vhodné.“

„Dopíšu Roxtar, pak udělám ten velký případ a slibuju, že na tvé rady dám. Jen mě prosím teď nech dělat mou práci.“ Řekl jsem a v následujících třech vteřinách byl slyšet vrzot mých dveří zakončený následujícím klapnutím zámku. Jim Stirling opustil můj byt.

Kapitola II.

Viktor

Po aféře „Roxtar“, kdy muži zákona prostě museli zakročit, jsem chtěl jít do toho, čemu se říká životní kousek. Určitě to zná každý hráč pokeru naprosto dokonale. Máte ty nejlepší karty, jaké kdo může mít, a cuká vám koutek, abyste konečně viděli zkřivené obličej vaších spoluhráčů. Stejně jako hráč pokeru jsem však musel počkat a dělat, že nic nemám. Bank totiž pro můj záměr bude mnohem větší až po Vánocích. Proto jsem dal redakci vale a na měsíc jsem se šel válet. Začínal prosinec a tím i chvíle na hýčkání mé přítelkyně.

„No já nevím. Prostě známe se vcelku krátkou chvíli, i když u mě v podstatě žije. Prodala i byt.“

„Jen tě, Charles, snažně prosím, nedávej jí pod stromeček snubní prsten. To už jí ho spíš strč na zápraží pod hrnek kafe.“

Byl sychravý prosincový víkend a já se procházel po Nine Street (jasně, moje současné bydliště, tenkrát však ne) se svým přítelem Rickem Morganem, přičemž on měl pochopitelně jiné starosti.

„Nejsem hlupák. Však moc dobře znáš ten příběh o mně a o klišé.“

„Já jen, že tě takového neznám. Pokaždé, když o ní mluvíš, máš jiskru v oku. Asi od třetí návštěvy toho baru jsem věděl, že víc vnímáš spíše dění u baru, než moje tlachání ohledně zákonů.“

„Co na to říct. Ona,“ *strašně těžko se nacházejí slova „je něco neuvěřitelného. Roztomilá a příjemná holka se ve Falconu zadarmo nesežene. Navíc pokaždé, když na ní myslím, ucítím takový netradiční pocit na lopatkách.“*

„Jo, to věřím. Nicméně dělal jsem ti wingmana a považuji za urážku, žes mi ji ještě nepředstavil.“ *Zarazil jsem se. Přes dva měsíce žiji se slečnou „Dokonalou“ a nepředstavil jsem ji svému nejlepšímu kamarádovi?*

„Na to jsem úplně zapomněl. Ricky, moc mě to mrzí.“ *Řekl jsem zcela upřímně.*

„V pohodě. Vždyť si dělám srandu. Představíš mi ji jistě ve správnou chvíli.“ *Jistě, řekl v pohodě. Rick se ale někdy chová jako malé dítě a ukazuje spíše naučené dekórum, než spontánnost.*

„Co takhle na Vánoce? Mám v bytě rozkládací pohovku.“

„Však já vím. Vždyť tahy byly za mladých let vyčerpávající a cesty domů krutě dlouhé.“

„Zvu tě k nám na Vánoce!“ *Měl jsem skoro podobný úsměv, jaký má Tim Marten v reklamě na přičesky.*

„Ne, příteli. Vážím si toho, ale nebylo by to k Michelle fér. Dva mladí lidé si chtějí tyhle svátky užít sami. Koupím si hromadu piv a chipsů a vytvrdu u MTV – jako každý rok.“

„Dobře, ale po svátcích dorazíš.“

„To se ještě uvidí.“

Vybrat dárek pro slečnu, jako Michelle je nesmírně těžké. Nic není dostatečně cenné na to, abych jí to mohl darovat – no snad jen krom toho prstenu, ale

nejsem sebevrah, přestože si dokážu představit, že s touhle slečnou jednou zestárnu.

Vánoce už nejsou to, co bývaly. Místo svátků klidu a míru se nám vždy prosinec změnil na nervy o štědrosti štědrovečerní tabule nebo hodnotě a trefnosti dárků pro blízké. Ohledně tabule vám moc neporadím. Krom menších známostí jsem žil mládeneckým životem, a tak místo honosné večeře jsem si udělal filé a pak můj večer vypadal nějak podobně, jak si ho plánuje Ricky. Co se však týče shánění dárků, časem poznáte, že čím víc nějaký dokonalý dárek hledáte, tím hůř se vám to povede. Mé Vánoce 1989 však byly v tomto ohledu vcelku netradiční. Hledal jsem vhodný dárek, kde se dalo, ale až ve chvíli, kdy mě 22. prosince všechna naděje opustila a já stál před nákupním centrem v hustém sněhu koukajíc se na výlohu, mi svitlo. Ten malý roztomilý „Botakouš“, co kňourá smutně (ale také pořádně mazaně) za výlohou, prostě je ten pravý pro mou princeznu. Když jsem platil ty nebohé peníze za tak malého ratlíka, vzpomněl jsem si na své první vánoční články o hromadě odhozených pejsků na Trumanově nádraží, přičemž jsem byl tak nějak přesvědčený...

„A jak se bude ten pejsek jmenovat?“

„Ricky“

... že tohohle kňourala tento osud - nepotká!!! Bože, já dal psovi jméno svého nejlepšího kamaráda! Podíval jsem se na prodavačku, která složitě do mosazného plíšku razila jeho jméno, a věděl jsem, že se to nedá zastavit. Pak mi jej hodila do přepravky a bylo na průšvih zaděláno.

Rickyho Štěkanátka jsem v přepravce pozvedl, abych se na něj pořádně zblízka podíval. Patrně však pro něj byl tento zážitek stresující, a tak vlivem mrazu v té přepravce klouzal jak Lemieux pro Stanley Cup. Snad jen jediný rozdíl byl v tom, že ten jeho led měl bílou barvu.

„Vstávej, uzlíku. Patrně se teď čeříš, protože já moc dobře vím, jak nemáš rád buzení, nicméně, smůla. Kdybych ti teď nešpitala do ouška, těžko bys dnešní Štědrý den vůbec vylezl z postýlky.“ Co vy na to, není úžasná?

„Já a čeřit? Myslíš, že jsem toho schopen? Na tebe?“

„Myslím, že jo.“ vstala z postele a roztáhla závěsy „prohlížela jsem si tvé fotky, kdys jako malý Charley Stinson chodil do boxerského kroužku. Vlastně jsem ani nevěděla, že něco takového existuje.“

„Pochopitelně, že existuje. Tmelí to ducha a člověk si může chvíli rubnout do něčeho živého.“

„To zní trochu morbidně.“

„Lehce.“

„Každopádně když jsem sledovala tvůj zarputilý výraz, řekla jsem si, že naštvat tě asi není moc radno co?“

„Asi tě nepřekvapí, že jsem v mém ročníku byl skoro největší bijec.“

„Především mě nepřekvapí to, že se s tím chlubíš.“ Našli byste lepší odpověď?

Jak Štědrý den pomalu utíkal, šli jsme se s Michelle projít do Royal parku, abychom nasákli tu správnou vůni Vánoc. Krátce nad večeří jsme se vrátili a moje

šmuclinka se vrhla do vaření. I přes veškerou dokonalost, kterou vás celou dobu krmím, však její pojetí krůty v mých chuťových buňkách nedoznalo příliš dobrého ohlasu. Člověk však nemá kritizovat něco, čemu nerozumí. Já dovedu maximálně spustit mikrovlnnou troubu, čímž mé kulinářské umění končí, a tak se Michelle nedočkala ničeho jiného, než slov chvály.

Po večeři přišlo tradiční pozlátko, které si může každý Evropan dopřát ještě před tím, než ulehne na kutě. No a jelikož Michelle pochází z roztomilého města jménem Rennes, nepřinášel u nás doma dárky Santa Claus, nýbrž Otec Vánoc. Jen tak mezi námi, mezi těmi dědky není rozdíl. Frantíci ale vždycky musí mít něco extra.

Usedli jsme ke stromečku a přišla ta chvíle, kvůli které leckterý člověk několik dní nespí.

Michelle se velmi decentně a příjemně posadila naproti mně, přičemž při dosazení si pečlivě urovnala vlasy. Nadechla se a já od té chvíle po každém slově hádal, jak bude znít to další.

„Víš, dlouho jsem nemohla najít chlapa, co není kretén.“ Nemohla začít líp „Až jsem narazila na tebe, čímž jsem si pořádně zavařila, protože ve chvílích, kdy chce člověk vyjádřit něco hezkého někomu, na kterém mu záleží, se dostavuje výrazná ztráta fantazie.“ S tím nelze než souhlasit. Každopádně, když jsem se na ní koukal, připadalo mi, že to má někde napsané. Byla to fantastická slova, zvláště s jejím sladkým pojetím angličtiny. „Dlouho jsem chodila po městě a hledala nějaký dárek.“ Stejně jako já. „Až jsem narazila na jeden obchůdek. Co ještě říct? Snad se ti bude líbit.“ Řekla a podala mi krabici. V tu chvíli mi zatrnulo. Ve středně velké krabici totiž při potěškání bylo nadmíru jasné, že se tam něco hýbe. Snad jen špatně upevněný radiobudík, řekl jsem si. Ve chvíli, kdy jsem roztrhl balicí papír a otevřel přepravku, mi bylo jasné, že následující léta budou v mém obyčejném bytě poměrně rušná. Malá fenečka se jménem Ingrid se zprvu roztomile vrtěla, než mě skutečně poctivě olízla. Pak jsem se podíval s ironicky veselým výrazem na Michelle a posunul jsem jí po koberci můj dárek. Myslím, že už v tu chvíli věděla, proč mám ten lehce utrápený pohled. Ihned když rozbalila papír a vylétl na ní Ricky Štěkanátek, vrhla se na mě a snad milionkrát mi děkovala. V tu chvíli jsem se téměř styděl za svou reakci. Probůh, vždyť jsou Vánoce, řekl jsem si. A začali jsme spolu blbnout jak malé děti v dětském hradu, div jsme nezbourali stromeček. Ingrid a Ricky Štěkanátek se pak také začaly sbližovat, a tak Vánoce 1989 snad nemohly dopadnou lépe.

Po sklizení zbytků u stolu, balicího papíru a dárků přišel téměř povinný rituál - televize. Moře dokola opakovaných pohádek, které ani po milionté neurazí. Pro oba se však stala tahle televizní omáčka dokonalým prostředím pro spánek na pohovce. Až do té chvíle, kdy zazvonil telefon.

Moje pevná linka má vcelku příjemný tón. Být vzbuzen na Vánoce však naštve snad každého. I přesto byl můj hlas relativně příjemný.

„Stinson, prosím.“

„Stinson? Charley Stinson?“ ozval se naivní hlas podobný chlapovi, co se právě dovolal do rádia. A tak jsem musel být milý.

„Samozřejmě u telefonu.“

„Víte, pane Stinsone. Ani nevím kde začít. Neruším doufám.“

„Jak byste mohl?“ *Podíval jsem se na chrupkající Michelle.*

„To jsem velmi rád. Víte, snad ani nejde vás neobdivovat.“

„Kde jste sehnal číslo?“

„Ta recepční u vás v redakci byla moc příjemná. Stačila jenom chvilka prosení.“

„To jsem rád. Po Vánocích má padáka. Můžu vám nějak pomoci?“

„Vlastně ano, ale k tomu až potom.“

„Nezlobte se, přeslechl jsem vaše jméno.“

„Omlouvám se. Jmenuju se Viktor, jsem ze čtvrti samých Rusáků. Vlastně i já jsem Rusák.“

„Tuším Vladimir Square, že ano.“

„Vyznáte se.“

„Jsem za to taky štědře placenej. Nezlobte se, ale co potřebujete?“

„Ne ne ne! Prosím, nechte si mě vychutnat ty chvilky, kdy já mohu hovořit do vašeho sluchátka, přičemž vy má slova posloucháte. Pokud se něco nezmění, moc dlouho takhle poslouchat nebudete.“ *Zamrazilo mi.*

„Co prosím?“

„Říkám, k tomu se dostaneme až potom.“ *Z rozechvělého a naivního se stal vcelku suverénní tón hlasu. Zpozorněl jsem. Na druhé straně drátu totiž nestojí žádný fanoušek.* „Víte, jsou Vánoce a já tenhle čas mám velmi rád. Cinkání zvonků, světýlka v obchodech, cukroví a tak.... Rozumíte mi?“

„Ano, ale kam tím...“

„Abych si ale mohl vychutnat tenhle čas plnými doušky krásy, musím udělat alespoň jednoho člověka na Vánoce šťastným. Svěřím se vám zcela upřímně, Charley. Žiju sám, mám jen pár alkoholických přátel a těm je dávat dárky vcelku zbytečné. Proto otevřete okno, máte za ním dárek ode mě pro vás.“

„Co prosím? Já žádný dárek nechci! Stejně jako se mi nelíbí tento rozhovor. Jsou Vánoce, milý Viktore!“

„Pokud jsem vás vyděsil, z celého srdce se omlouvám. Určitě ale chcete vědět, proč vám volám. Prosím, podívejte se za to okno.“ *Skutečně tam byla lehce zasněžená krabice. Tuším, že tam leží, při současném přívalu sněhu, takové dvě hodiny. Do třetího patra se dostat přes požární schodiště není těžké, proto ani teorie o Santovi nepřichází v úvahu.* „Prosím, není tam nic, co by vám uškodilo.“ *Otevřel jsem tedy okno a houf sněhových vloček vlétl do mého bytu. Dopadající kusy sněhu vzbudily i Michelle, která se podivila nad tím, co dělám.*

„Co to je?“

„Bože, Charley, od čeho jsou asi dárky? Aby překvapily ne? No, jen do toho. Věřte mi, nic se vám nestane.“ *Roztrhl jsem balicí papír a otevřel i pečlivě zalepenou krabici. V ní byl budík.*

„Co to je?“

„Tik, tik, tik... to je zvuk toho, jak vám ubíhá čas.“ *Právě teď přišla i má druhá vlna husí kůže. Mám průšvih a to velký. Teď je to jasné. Na druhém konci tohoto telefonního hovoru není fanoušek, je to vrah.*

„Tak teď už dost! Co po mně chceš?! Co to má, do háje, znamenat?!“

„Prosím, nerozčilujte se. Chtěl jsem jen udělat radost. Ale jak říkám, moc přátel nemám, tedy krom těch, kteří mě platí. Pokud chcete dělat blbosti typu Roxtar, které stejně nic nevyřeší, jen naserou hromadu lidí, pokračujte. Pak ale moji pánové nebudou šťastní a vše, o co jsem usiloval, bude pryč a na Vánoce si právě oni zaslouží být nejvíce šťastní přesně podle obnosu, který mi ušetřují. Pokud tedy šťastní nebudou, budu se tedy muset ubrat k jiné taktice, která však bude bolestivá. Jak říkám, obdivuji vás. V jistém skrytém jádru vás i chápu. Píšete to, co víte a chcete změnit svět a blá blá blá... Když se ale nad tím zamyslíte, nic s věcmi nejste schopný udělat. Člověk je neuvěřitelně chytré stvoření, lidstvo je však samo o sobě tupé. Dejte jim televizi a na první stránky článku o novém gorilím mláděti a lidé budou spokojeni. Proto prosím poslechněte vašeho přítele a vezte raději ten job v redakci sportu. Falconští Islanders se derou k postupu do NHL, tam je hromada zajímavých témat, kde se můžete žurnalisticky vyřádit. Teď ale prosím, poslechněte mě i vašeho šéfa. Budou volby a nikdo by nechtěl, aby nehody poctivých novinářů na straně dvanáct byly zastíněny nově otevřeným pavilónem opic ve falconské zoo. Berte to na vědomí. Neslyšíme se naposledy. Mějte se a doufám, že jsem nerušil.“ *Pak se ozval jen dlouhý nesnesitelný tón a já si, ani nevím proč, vzpomněl na ty slavné filmy. V každém totiž, když se baví hodný s tím záporákem, ten hodný téměř vždy uzavírá rozhovor s nějakou neuvěřitelně statečnou větou, která umocní ráz dalších událostí. Já však seděl na kuchyňské lince a ještě hodně dlouho držel sluchátko. Byl jsem vyděšený, nicméně bohužel musím i konstatovat, že mě to ještě více nakoplo. Aféra, kterou mám v rukávu, musí vyjít co nejdřív. Musí vyjít ještě dřív, než mě někdo odpráskne. Seděl jsem na kuchyňské lince a promítal si vše v hlavě. Faktem je, že mi tenhle rozhovor pěkně posral Vánoce.*

Kapitola III.

To musí ven

Vše bylo nadmíru jasné, Jim nelhal. O možnostech mafie měl dobré informace a mě popadl strach. Původně jsem chtěl s novou aférou počkat až na konec ledna, kdy vyprchá kouzlo Vánoc a slevy v obchodech, které zajímají většinu obyvatel planety, už také budou pryč. Rozhovor 24. prosince 1989 s jakýmsi Viktorem, mě však utvrdil v tom, že když už mám zemřít, tak ať je alespoň tahle aféra venku a já mohu víčka uzavírat s patřičnou hrdostí. Proto jsem tedy hned po Novém roce kontaktoval Jima Stirlinga, abychom se sešli. Do telefonu jsem byl stručný, nevěděl jsem, kam až chapadla tajemného Viktora sahají. Domluvili jsme si s Jimem schůzku, největší aféra novodobých dějin Falcone City se tedy po několikaměsíčním drhnutí dna moře dere na povrch jako ponorka. Nikdo to necítí, ale je to jasné. Jsme ve válce proti falconskému systému.

Šli jsme tedy do jediného lokálu, kam Jim chodil – bar Half Dollar, nejnostalgičtější místo v celém Falcone City. V třicátých letech bylo Falcone City jen provinčním městečkem, které svou důležitost zažilo až po ekonomické krizi. Proto ani historie Falcone City není nikterak důležitá. Nejsou zde mafiánské ikony, které by se oslavovaly, proto všude na zdech baru Half Dollar viseli chlápci jako Al Capone, Lucky Luciano, Masseria nebo Bonnano, čili mafiánská esa ze Států.

Posadili jsme se k rohovému stolku, daleko od oken. Nejsem nějakým znalcem ohledně špionáží, snad jen něco málo jsem pochytil od Jamese Bonda. Byli jsme však daleko od hlavních dveří a zároveň blízko nouzovému východu, což bylo strategické místo ve chvíli, kdyby do baru někdo vtrhnul. Konečně jsem cítil i tu atmosféru starých detektivek. Taková sranda to však nebyla.

Objednali jsme si a pak byla hra na čekanou. Já koukal na Jima, on na mě. Až on mlčení prolomil.

„Tak povídej. Cos posral?“ Řekl skoro rutinně.

„Jak to říct Jime.“ I přes tu tíhu jsem se prostě musel usmát. „Patrně mi vyhrožujou smrtí.“ A poškrábal jsem se za uchem.

„Moment, to moc vtipný není.“

„To moc ne. Do teď ale měli jen malinkaté důvody na tento čin. Vždyť nějaký Roxtar, aféra úplatků a lobbyingu na ministerstvu energetiky nebo zlámání žeber nejlepšího golfisty, aby mohl vyhrát outsider turnaje, na kterého měl starosta vsazeno. Vždyť to jsou prkotiny.“

„Charley jde z tebe strach.“

„Ne, jen si trochu vychutnávám to, co přijde.“

„Jsi suverénní. Víš, já z tebe nemám moc dobrý pocit. Někdo ti vyhrožuje smrtí a ty se tu v pořádku směješ, jakoby nic.“

„Do teď vlastně ani neměli důvod mě sejmut. To se však změní. Moje aféra se jmenuje Bezpečnost především.“

Nastalo ticho. Lišácky jsem se usmál a vytáhl spis, který měl přes sedm set stran, až jsem měl strach, že se ten chatrný stůl podlomí.

„Probůh, co to je? Bible v morseovce?“

„Nikoliv. Tenhle spis složí vládu a ovlivní příští volby.“

„Co v něm je?“

„Moment. Na to se nejdřív napijeme.“ *Objednal jsem dvě sklenky skotské.*

„Tenhle spis jsem psal přes půl roku. Upozornil mě na něj můj přítel z ministerstva, se kterým máme stejné zájmy.“ *Jim zůstal jen zírat. Skotská dorazila. „Do dna!“ řekl jsem a celý obsah vypil.*

„Tak se do toho pusť, drahý příteli.“ *Jim měl zachmuřený výraz.*

Zhluboka jsem se nadechl.

„Tenhle příběh nepřímo začal v roce 1975.“ *začal jsem ze široka.*

„Rozdělení federace, Falcone se stává nezávislým státem, odtrhává se od USA.“

„Přesně tak. Máme prezidenta, parlament, ale i ústavu. Americký prezident Ford však při podpisu smlouvy o odloučení Falcone City přidal i svou klauzuli, chtěl mít plnou kontrolu nad falconskou policií.“

„Cože? Jak plnou kontrolu? O tom jsem neslyšel.“

„Neslyšel, jime, protože ta klauzule je přísně tajná. Já však mám její kopii, i s podpisy. Do čela falconské policie byl vždy volen muž, kterého si přál americký prezident.“

„Nechápu ale, proč? Kam tím míříš?“

„Jednoduše. Falcone Islands leží nedaleko Washingtonu. Kdyby nás Spojené státy nechaly jen tak být a my se stali centrálou komunistů, máme tu druhou Kubu a hromadu problémů. Navíc se takhle dal krásně kontrolovat černý obchod, který je pro Falcone City tak známý. USA tedy mají faktický vliv v nezávislém státu.“

„V čem je tedy háček?“

„Ten jejich vliv skončí v květnu letošního roku.“

„Proč ta jistota?“

„Před rokem Spojené státy dosadily na trůn falconské policie nějakého Ericha Čermáka.“

„Znám. Vcelku šedý člověk, nevýrazný. Kdo by to také od Čecha čekal, že?“

„No jo, jenže ta jeho nevýraznost hraje pro Spojence. Pomalu začal čistit policii, začal vyhazovat zkorumpované policajty a dovážel si ty své, z Ameriky. Ve válce gangů tedy vznikla další frakce, která byla po celou historii Falcone City tak nicotná, policie. Právě bezpečnostní složky pomalu ale jistě vyhlazují zločin v ulicích. No a komu to nejvíce vadí? Dříve nepřátelům, teď spojencům. Donové italských rodin se spojili s chaotickými gangy Irčanů a táhnou proti policii. Tu válku nikdo nevidí. V květnu jí ale budou plné noviny.“

„Proč, vždyť to fakticky končí vláda premiéra Tylora, nastanou volby, a tedy i několikaměsíční dovolená pro poslance.“

„Přesně. Na poslední schůzi však chtějí odsouhlasit tzv. Bezpečnostní balíček. Jedná se o vlnu opatření vůči terorismu. V tom nekonečném moři stránek, které si stejně nikdo nehodlá ani číst, je však jeden nepatrný dodatek. Od května 1990 budou mít okrsky ve Falcone City umožněnou volbu způsobu bezpečnosti na

svém území. Fakticky tedy půjde o to, že od května se budou moci najímat bezpečnostní agentury, namísto policejních složek.“

„Moment, to nechápu. Vždyť to nejde. To je protiprávní.“

„Bohužel není, Jime. V ústavě je, že vláda každého městského centra se bude starat o bezpečí. Není však napsáno jakou formou. Pátral jsem po těch bezpečnostních agenturách. Fakticky za loňský rok vznikla jenom jedna, SecuRon. Mám několik vodítek k tomu, že je tahle agentura napojena na politiky. Pokud tedy tenhle zákon začne platit, poslední morální hodnoty v tomhle městě padnou. Policie pod vedením USA ztratí faktickou moc a pouliční černý obchod bude vzkvétat. Navíc nebude hrozit nějaké ovlivňování zvenčí. SecuRon je akciová společnost a předpokládám, že se vlastníci těchto akcií nebudou chtít těchto papírů zbavit. Od května 1990 bude Falcone City rájem mafie, díky našim dokonalým politikům.“

Svůj proslov jsem ukončil za strnulého Jimova výrazu. Možná jsem zrušil jeho ideály o bezpečném životě ve Falconu, bohužel taková je realita. Zabránit se tomu dá jen tehdy, když s tím půjdeme na povrch.

„To musí ven,“ řekl Jim. *Provedl jsem tedy svou práci dobře „Charley, tahle aféra ale nemůže projít oficiálním redakčním koloběhem.“*

„Nechápu, proč? Vždyť majitel novin je na naší straně.“

„Jednou jsi mi to říkal sám. I on má děti, svou hypotéku a fajnový život, o který by nechtěl přijít. Musíme to obejít.“

Jim byl až moc odhodlaný, což se mi zdálo divné. Vždy byl sýček jen on.

„Co tě přimělo mi tak rychle pomoci?“

„Máš připraven nějaký článek, Charley?“

„Už pár měsíců ano. Času jsem měl dost. Vše je sepsáno podle našich redakčních norem.“

„Výborně, zítra to půjde do novin!“

Víte, v životě člověk udělá plno hovadin, přičemž vždy umíte říct, která byla ta největší. Přesně teď by se tedy hodilo i říct, že to, co jsme v ten večer s Jimem udělali, mezi ty největší hovadiny patří. Jenže je tomu právě naopak. Na tenhle čin jsem nejvíc hrdý.

Jim věděl, proti komu stojíme. Noviny RealToday jsou elitou a nebojí se ničeho. Tahle aféra je však něco jiného. Tady by šlo o životy a dalo se tušit, že se to majiteli Luisi Morrisovi prostě nebude líbit. Museli jsme tedy obejít systém vydání novin RealToday.

Morris všechny články pro další den čte. Chce mít dohled nad vším, co noviny RealToday vytisknou. Celý systém však má menší trhlinu a tou je tiskárna. Pro mě a pro Jima tedy nebylo nic jednoduššího, než si kolem páté sednout s klukama v tiskárně, opít je do němoty a pak si stavět články do novin jako tetris.

Změna na titulní straně, velká aféra na stranách čtyři, pět, šest a sedm. Když jsme tyto změny ve firemním počítači napojeném na všechny tiskárny v hale na okraji Falcone City s Jimem udělali, nešlo se zbavit okamžiku, kdy jsme na sebe s lehce šibalským úsměvem koukali a s absolutní jistotou odpočítávali poslední vteřinky naší novinářské kariéry. Bude to průser, to bylo jasné. Měl jsem však utkvělou představu, že druhý den, kdy tyto noviny vyjdou, budou lidé šílet v ulicích, zprávy pojedou nonstop a budou referovat o nových zprávách ohledně demisí a přiznání vrcholných představitelů falconského státečku. Přesně s touto vidinou jsme s Jimem zmáčkli to tlačítko s nevinným nápisem PRINT. Změna může začít.

Kapitola IV.

Nic

Pavilon opic, každá zoo jej má. Opice jsou na tomto světě nejbližšími příbuznými člověka. Leckdo by však řekl, že krom snahy dostat hlavu co nejdále od nohou s nimi moc společného nemáme. Naši příbuznost však každý pochopí, když uvidí byt, kde leží dva muži, jeden napříč v křesle a druhý na kuchyňské lince, přičemž jim na podlaze dělají nádhernou kulisu rozšlapané křupky.

Krátce po zmáčknutí onoho legendárního tlačítka, které rozezvučelo všechny tiskařské stroje, jsme se s Jimem odebrali do nejbližší nálevny mému bytu, přičemž jsme naplno využili nepřítomnosti mojí milé Michelle, která musela odcestovat do Rennes za svou nemocnou maminkou.

Kolem deváté hodiny, po bezmála dvouhodinovém spánku, mě však Jim Stirling nechal v mém rozjímání mezi sporákem a mikrovlnnou troubou samotného. Vlastně ani nevím, co se mi za tak krátkou dobu zdálo, pamatuji si však naprosto přesně, co mě vzbudilo – telefon. Patrně zvonil už nějakou dobu, nicméně tvrdost mého spánku mu nedala šanci.

Spadl jsem tedy z kuchyňské linky, načež se oklepal, promnul své vylité oči a vrávoravě přistoupil k telefonu. Byla to Katy, sekretářka majitele deníku RealToday.

„Ahoj, Charley.“

„Zdravím, má árijská spolupracovnice.“

Znáte ten pocit, kdy po opici vstanete a neuvěřitelně vám škubne v hlavě? Já už jo.

„Pan Morris by si s tebou rád dal schůzku. Hodí se ti to v jednu?“

„Ehmm ... moment. Podívám se do diáře.“

Ležel na samém konci kuchyňské linky. Jeho listy však byly šťavnaté od vylitého vína. Prázdňá lahev ležela nevinně vedle.

„Kouknul jsem se tam, Katy, a měl bych mít volno.“

„Charley, je mi skutečně líto, že ti to musím říct zrovna já, ale nezapomeň si s sebou vzít veškeré průkazy, klíče od redakce a novinářskou licenci.“

„V pořádku. Jistě víš, proč se tohle stalo a určitě si i uvědomuješ, že jsem s tím počítal.“

„Tak jo, Charley. Nashle.“

Zašramocení a dlouhý tón lehce naznačoval, kde se sluchátko na druhé straně nachází. To mi však bylo absolutně jedno. V tu chvíli jsem chtěl vidět něco úplně jiného, než jsou prostory mé kuchyně. Doplahočil jsem se do obýváku k televizi a cítil se jako Gandalf Bílý v Minas Thirit ve chvíli, kdy Smíšek zapálil maják v Bílém městě a čekalo se, kdy se rozsvítí další. Já ten svůj maják zapálil včera večer. Včerejší vzpoura by však byla nicotnou ve chvíli, kdyby se nestrhl dav. Uchopil jsem ovladač a přepínal programy.

„...ono s těmito noži to jde skutečně výborně, nechceš si to vyzkoušet. Úplně samo, že?...”

„Bzzz.“

„... Jsou všude, Buzzy. Co budeme dělat? - Máš někde tu letlampu? - Ve skříni. - Paráda, bejby!“

„Bzzz.“

„...útočí na první místo. Jedou v těsné blízkosti vedle sebe. Vážení přátelé toto je finále, jak má...“

„Bzzz.“

„...na sedmnáctém místě naší hitpar...“

„Bzzz.“

„...pokud zavoláte...“

„Bzzz.“

„...postavil pan Eifel s ...“

„Bzzz.“

Pociťoval jsem beznaděj.

„... v amazonských vodách...“

„Bzzz.“

Přesně jak to říkal Jim. Riskoval jsem vše, pro nic.

„... a takhle udělal s kloboukem.“

„Bzzz.“

Mráz mi běhal po zádech. Cítil jsem i ten blbý pocit na páteři.

„... střela vedle, ovšem domácí se...“

„Bzzz.“

Stará pravda však zní...

„...náš zahraniční zpravodaj ...“

„Bzzz - Bzzz.“

...že naděje umírá poslední.

„... Washingtonu, Ronny Towers. Ronny, slyšíme se?“

„Ano, Marlene, velmi dobře.“

„Jak jistě víš, deník RealToday vydal velmi znepokojující zprávu, která se nepřímo týká americké vlády.“

„Přesně tak. Washington je na nohou a žádá vysvětlení. Falcone City je suverénní demokratický stát, který je významným partnerem Spojených států. Prezidenta Bushe velmi znepokojil pokus o změnu ústavy v neprospěch Spojenců. Pokud je

zpráva skutečně pravdivá, následující dny budou cloumat s falconskou diplomacií.“

„Podařilo se ti sehnat i vyjádření bývalého prezidenta Forda?“

„Marlene, podařilo. Jeho slova jsou však...“

„Bzzz.“

Po návalech frustrace a zničující beznaděje jsem pocítoval ze všeho nejkrásnější pocit uspokojení. Byl to triumf, podařilo se mi to! Po dlouhém běhu protínám cílovou pásku a slavnostně zvedám ruce. Vítěz.

„Vítěz? Charley, vždyť tohle je vzpoura. Porušil jsi snad všechny naše protokoly.“
Mluvil Luis Morris velmi potichu. Koukal se z okna a my s Jimem jsme stáli před jeho stolem jako dva školáci. „Vy si vůbec neuvědomujete, co se stalo, že ne?! Můžeme to tady zavřít, pánové, klidně hned teď, díky vám.“

„Luisi, přestaň to prosím tak dramatizovat.“ *Řekl mírným hlasem Jim.*

„Dramatizovat? Já, že něco dramatizuju?“ *Otočil se na nás a začal křičet. „Já, no to je gól! Kdybyste měli alespoň nějakou čest, přišli byste za mnou, dali bychom si sklenku, rozebrali celý problém a mohli jsme na tom dělat pořádně. Takhle čelíme obrovské kritice politiků, ti hajzlové z ulice vyhrožují našim novinářům. Všichni se domnívají, že ta kauza je lživá. I kdyby byla, co z toho? Bez reklamy jsou prodeje standardní, a tak tento váš kousek udělal spíše víc škody než užitku.“*

Posadil se, promnul si obličej a položil ruce na stůl. Mluvil už klidně a rozvázně.

„Je mi to z celého srdce líto, ale vnější okolnosti zapříčinily to, že z této místnosti odejdete bez práce, oba. Udělali jste kus dobré práce, tvrdit opak by bylo podlé. Věřte mi, že to dělám nerad ... Byli jste ti nejlepší. Jděte.“

Bylo to velmi epické. Hlavní košová je roztrhaná na cáry, v trupu díra a náš koráb na rozbouřeném moři pomalu jde ke dnu. Přestože jsme bez práce a finančního zajištění, jakoby spokojeně plujeme na sudu s rumem a čekáme, jestli nás snědí žraloci, naleznou piráti nebo zhyne bez vody. Ať tak či tak, máme jeden druhého.

Klaply dveře. Luisovy rozklepané ruce otevřely zásuvku, z níž vytáhly cigaretu a sirky. Nervózně poklepal nohou a tak usoudil, že bude lepší, když bude stát. Otevřel okno. Zapálil si a velmi trhavě odfoukával. Vyhození dvou elitních reportérů ho mrzelo, za jeho současnou nervozitu však mohlo něco úplně jiného. Osobně s nimi totiž sympatizoval. Zastával názor, že vypuštěním kauzy bezpečnostních agentur tímto způsobem, bylo jediné možné řešení, jak by se informace dostaly ke čtenářům. Podobné kauzy prochází zdoluhavým koloběhem

vydání. V ostatních denících se však nezřídka stává, že se úplně čistou náhodou věc někde zadrhne a článek nevyjde ani ve víkendové rubrice. Vzhledem k závažnosti tohoto případu, by tento scénář nebyl až tak nemožný.

Tiskl filtr velmi silně, druhou rukou bubnoval na parapet. Pozoroval ptáky létající nad doky. Začal zvonit telefon. Luis však ještě dlouho stál u okna. Měl tušení, kdo volá. Zahodil cigaretu z okna, celý rozechvělý přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko.

„Dobrý den, pane Morrisi. Jak se máte?“ Luis mlčel. „Rozumím. Je velmi pravděpodobné, že víte, proč vám volám.“

„Oba byli vyhozeni z práce, tak jak jste chtěl. Odešli zhruba před deseti minutami.“

„Výborná práce, pane Morrisi. Víte, udělal jste správnou věc, pro společnost, i pro nás. Já se snažím, aby moji pánové byli co možná nejšťastnější, a tato zpráva jim udělá velkou radost.“

„Je moje dcera v pořádku?“

„My dodržujeme slovo. Je ve školce, pane Morrisi.“

Luisovi vytryskly slzy do očí. Začal spontánně pohupovat hlavou, druhou rukou si skryl obličej.

„Ještě jsem vám chtěl, říci, že tento čin nebude zapomenut. Myslím, že zhruba za měsíc vaši spolupráci oceníme. Teď by byla nebezpečná doba. Čas kvapí, pan Morrisi. Nějakou dobu se neuslyšíme. Letím do Evropy. Až se vrátím, přijmete mou pozvánku na kafe?“

„Táhni do hajzlu, ty zavšivenej Rusáku.“

Luis položil telefon tak razantně, že z něj už nikdo nikdy nevolal. Jeho dcera je však v pořádku.

Kapitola V.

Dva dny od ráje

Přes půl roku tato kauza tížila mé srdce. Už tak prohnílý obrázek Falcone City byl ještě zákeřnější, odpornější a zkaženější než kdy před tím.

Čas od té doby plynul o dost pomaleji. Michelle se na krátko vrátila z Francie, a tak jsme si mohli vychutnávat spokojené chvílky zamilovaného páru. Nebylo těžké si tento čas užívat. Peněz sice moc nezbylo a rebelujícího novináře s nevhodnými referencemi od mafie v žádnou redakci nechtěli. Veškeré chvíle s ní mi však přerušily všechny starosti, které jsem měl.

A že jich nebylo málo. Ve městě jsem si udělal hromadu nepřátel a bez novinářského průkazu mě každý může oddělat na ulici, aniž by to mělo nějaké následky. Navíc jsem začal nalézat chvíle, kdy jsem měl pocit, že mě někdo sleduje. Neviditelný strážce, nikoliv však mých zájmů, pořád bděl nad mou osobou. Muži v kavárnách s pozorným výrazem ve tváři sedící u dveří, podivně

přimračený muž v metru, či podezřelá auta sledující to mé. Byl jsem sledován a policie to nebyla.

Po nějaké době jsem začal žít ve strachu. Přestože se ke konci ledna den fakticky prodlužoval, ty mé byly čím dál tím kratší. Omezoval jsem své výlety po městě, když Michelle žádala můj nákup potřebných věcí, vymlouval jsem se na lenost. Začal jsem se bát a pravdou je, že jsem si dobu po kauze bezpečnostních agentur představoval trochu jinak. Můj hrdinný nezájem o vlastní život byl pryč. Přestože jsem před Michelle mlčel, stalo se faktem, že jsem se vážně obával, že mi na ulici nějaký tajemný muž prožene kulku hlavou.

Zhruba tři týdny po kauze přišly další dvě rány. Michelle musela opět do Evropy, její matka podlehla rakovině a tak se Michelle stala jedinou majitelkou malé vinice poblíž Rennes. Vytvořili jsme tedy plán. Ona na měsíc odjede a já zařídím prodej bytu a kompletně změníme náš život. Odstěhujeme se na francouzský venkov, kde snad najdu klid a mír. Žádné sledování, pryč od žurnalismu, alespoň na nějakou chvíli. Doufal jsem, že když odletím z Falcone City, nebudou mít důvod dál mi otravovat život. Rozjel se tedy proces úniku z prohnitého Falconu, města mafiánů, korupce, drog a vlastně všeho zlého, co na světě lze najít, zabaleného do úhledné a neprůhledné formy, která ukazuje světu přesný opak faktů.

Druhou ránu mi pak řekl Jim Stirling, když jsme si krátce po Michellině odletu sedli v baru Half Dollar na skleničku. Starý kmet mluvil rozumně a rozvážně. Věděl, co pro mě znamená a snažil se z celého srdce vyjádřit i mojí důležitost pro něj.

„Charley, prožili jsme toho spolu už dost. Musím ti říct, že jsem nepoznal nikoho, s kým bych si víc rozuměl. Stal ses mým synem a já tě strašně rád prováděl světem novinářiny. Teď je ale konec, milý Charley. Odlétám z Falconu.“

„Ne, jime to nemůžeš. Teď ne. Potřebuju tvoji podporu. Vždyť víš, že po mě jdou.“

„Bylo mi nabídnuto místo v týdeníku Die Zeit. Já - v pondělí odlétám.“

„Takže mě tu necháš? Uděláme spolu hromadu hovadin a ty mě tu pak necháš jak sirotka, samotného?“

„Poslyš, takhle to v žádném případě není. Myslíš, že já, starej dědek, bych se jen tak z rozmaru stěhoval do Německa? Vždyť se na mě podívej, jaký cíl asi myslíš, že si můžu dát? Dožít se třetího čísla? Ne, chci ti tam udělat pozici. Vyrázím tam a po půl roce, když se do té doby budeš učit jazyk, můžeš za mnou a od té chvíle budeme dělat stejné blbosti, jako tady. Die Zeit jsou velmi dobré noviny.“

Mé počáteční rozčílení opadlo. Byla to dobrá myšlenka. Být opět novinářem, novinářem ... to slovo pro mě hodně znamená. Nebylo to povolání, ale spíše poslání, které mi bylo osudem dáno. Byl to můj životní styl, mé osobě jsem pak mohl dávat důvod k žití.

Plácl jsem si tedy s Jimem a i on se vytratil z mého života. Zůstal jsem ve městě sám. Zhruba po měsíci bylo vhodné nějak zmonitorovat důsledky, které vyvolala

moje kauza. Od zákona o bezpečnostních agenturách se ustoupilo. Pár koaličních poslanců pak položilo své funkce. Žádnou velkou rybu jsem však do sítě nechytil. Můj předpoklad tedy nebyl správný, vláda dále stojí a je na nejlepší cestě dostat se po volbách znovu k moci. Kauza v paměti lidí nezůstala ani týden. Po mém článku politici začali tradiční mediální masáž, aby odvedli pozornost. Více prostoru bral hokej, těžká ekonomika, válka v zálivu i ta zavšivená zoo.

Věci začaly plynout ještě pomaleji. Jim občas zavolal, jak se mu daří. I Michelle se mnou komunikovala, frekvence se však zkracovala a já cítil, že je čas z Falconu vzlétnout. Uniknout tíhám a najít nový domov. Žádného zájemce jsem na byt neměl, rozhodl jsem se ale vybrat všechny úspory a koupit si letenku. Měl jsem letět ve středu. Měl jsem uniknout z vězení. Už nikdy jsem ale nepoznal jiné země. Falcon City se pro mě stalo jedním velkým žalářem, navždy.

Dva dny před odletem jsem šel nakoupit poslední jídlo, které mělo být mnou zkonsumováno na území Falconu. Oplýval jsem i dobrou náladou, už nějaký den jsem neviděl žádného nohsleda. Podezřelost se vytratila a já se cítil volně.

Bylo to zachmuřené dopoledne. Šel jsem svou ulicí, když kolem mě projel hasičský vůz. Ani v nejmenší mě nenapadlo, že ten vůz má cosi společného s mým životem. Blížil jsem se k bytu a začal pociťovat první známky kouře, když jsem se zastavil u elektra. Za výlohou stály dvě obrovské televize, obě shodně ukazující záběry z místní zpravodajské televize. Jako opařený jsem upustil celý nákup a vstoupil do elektra. Zvonek u dveří zazvonil a já se třásl strachem. Šel jsem k první televizi a uchopil ovladač.

„Správná volba. Sto centimetrů úhlopříčka, má herců, že byste se nedopočítal. Teletext, možnost nahrávání. Zkrátka nejlepší tele...“ zarazil se, když viděl můj obličej v televizi. Pomalu jsem zvedal ovladač, chvěl se v mých rukách. Zmáčkli jsem tlačítko MUTE.

„ ... v bytě Charlese Stinsona. Tento kontroverzní novinář, spojený například s kauzou Roxtar se stal celostátně hledaným, protože v jeho bytě byl nalezen metanfetamin a další látky potřebné k výrobě drog. Mám tu státního zástupce pro obvod Peterwood. Pane zástupče, můžete k případu říci více?“

„Samozřejmě. Po Stinsonovi jsme šli už hodně dlouho. Po zhrzeném vyhazovu z deníku RealToday se dal opět na dráhu drog.“

„Opět? Co to znamená?“

„Možná teď zasáhnou početné fanoušky Charlese Stinsona a rozbijí poslední chvalozpěvy na jeho osobu. Charlese však má svůj trestný rejstřík od shora dolů zaplněný zločinnými delikty spojenými právě s drogami. V jeho bytě došlo k explozi, patrně od nedokonalém zpracování halucinogenních látek. Máme i hromadu svědectví lidí, kteří od Charlese přebírali drogy. Dnešním dnem rozbíjíme jednu z významných buněk nelegální činnosti ve Falconu.“

Poslední slova však slyšel prodavač sám. Zmateně jsem vyběhl ven na ulici a chytl taxi.

„K nejbližšímu metru, prosím. Rychle, prosím!“ řekl jsem rozrušeně. Nevěřil jsem tomu. Proč mě tak trestají, proč? Milejší by bylo, kdybych se teď válel na ulici

roztrhaný od kulek ze samopalu, jak to bývá v těch slavných filmech. Ale ne, jsem stíhán a zemřu buď při zatýkání, nebo ve vězení. Neslavný konec slavného žurnalisty.

„Jste nějaký roztěkaný.“ *Řekl za jízdy taxikář patrně arabského původu.*

„Prosím, jen mě odvezte k tomu metru a ... na nic se neptejte. Já skutečně nemám pomýšlení někomu na něco odpovídat.“

„Rozumím. Víte, ale nedá mi to. Vy jste ten Stinson, že ano?“

Okamžitě jsem začal vyhledávat možnosti útěku. Měl jsem dvě, buď zastaví na semaforu, nebo prostě vyskočím za jízdy a budu doufat, že mě netrefí žádné auto.

„Pokud jsem vás vyděsil, z celého srdce se omlouvám.“

Tuhle větu mi řekl Viktor při našem vánočním rozhovoru.

„Mohl byste zastavit?“

„Pane Stinsone, jen se neděste. Sleduji zprávy, to je celé. Vždyť jste hledanou osobou nějaké dvě hodiny.“

„Co chcete?“

„Vůbec nic. Víte, když jste psal do novin, často jsem četl vaše články. Pokud hledáte nejbezpečnější místo, je jím můj taxi.“

Výborné to potkání hodné duše ve shnilém městě. Chalid mi přibrzdil u budky a počkal, až dovolám.

„Jime? Jsem v rejži, jdou po mně.“

„Charley, rád tě slyším. Poslyš, hlavně nebuď paranoidní, ano? Mám pro tebe tu práci.“

„Ty to nechápeš, Jime! Můj byt hoří a jde po mě policie. Hodili na mě, že jsem dealer drog!“

Jim zpozorněl.

„Co prosím?“

„Jde po mě celá falconská policie.“

„Byla chyba tě tam nechávat. Kruci.“ *Tím to nezachráníš, starý brachu.* „Poslyš, máš jedinou možnost. Jestli jsi hledaný, vlakem ani letadlem se odsud nedostaneš.“

„Ani lodí. Pamatuješ na tu loňskou razii v docích? Dostal jsem místní odboráře do překerní situace. Nejmiň v bezpečí budu právě tam.“

„Tak je potřeba tu bouři přečkat, Charley. Jinak to nepůjde. Neříkals, že máš kamaráda právníka?“

„Mám. S Rickym se přátelíme už od kolejí.“

„Paráda. Právnícká asociace zastupuje veškeré šmejdy ve Falconu, bere však za to neúměrně mnoho peněz a vydupala si mnoho privilegií pro své členy. Jestli je i ten tvůj Ricky jejím členem, nikdo se neodváží do jeho bytu vejít, věř mi.“

„Do prdele, Jime, já jsem v hnoji! Copak na tomhle světě neexistuje spravedlnost?“

„Existuje, ale pouze pro ty, kteří mají prachy a moc. Poslyš, zašij se u toho tvého právníka, já tu zkontaktuju pár lidí. Uděláme ti doklady, nějak tě z Falconu dostanu. Musíš ale vydržet.“

„To je snad to nejhorší slovo – vydržet. Kde jsou ty časy, kdy všechno klapalo?“

„Jsou pryč, synku. A nikdy se nevrátí. Drž se. Až budeš u toho tvého Rickyho, nějak mě zkontaktuj.“

Položil jsem telefon a ještě chvíli stál. Přes znějící policejní sirény vpovzdálí jsem se dostal do klidu. Bylo potřeba se vzchopit, nabrat síly.

Nasedl jsem k Chalidovi, který mě převezl k Rickymu. Můj arabský taxikář po mě nechtěl ani peníze. Jak slušné gesto. Alespoň k něčemu mi byla má kariéra dobrá.

Kapitola VI.

Vězeň

„Končím, tohle už dlouho nevydržím.“ Řekl jsem Rickymu hned u dveří. Vracel se z práce a já mu sděloval své pocity po dvoutýdenním domácím vězení. Ricky mým větám nedával velkou váhu.

„Je mi líto, Charley, ale nic jiného ti nezbude.“

„Nepřišel žádný dopis?“

„Nic pro tebe.“

„A ten dopis z minulého týdne pro Michelle jsi poslal?“

„Ano, Charley. Víš, ale ...“ *Váhal.* „Volal jsem panu Stirlingovi.“

„No a?“

„Rozhodil sítě. Je to zlé. Kolem našeho domu pořád hlídkují nohsledi dona Tomassina. Vystrčíš odsud nohy a v tu ránu přestaneš existovat. Můj je v tomhle ohledu sice pevností, tvůj návrat ale bude těžký.“

To jsem věděl i bez Jima s Rickym. Byl jsem však nucen trpět nekonečný maraton dní v prázdném bytě, přičemž jsem se bavil sledováním lidí před domem a tipováním, kdo je nohsled. Moc zábavy to však neskrývalo. V hlavě jsem měl zmatek, bylo to k zbláznění. Ricky se často vracel dlouho v noci a já musel dělat, jako že je byt prázdný.

Jednou, byl konec února, se stereotyp a monotónnost dní narušily. Začal zvonit telefon. Zprvu jsem byl vyplašený. Víte, člověku může z takového života slušně hrábnout a je pravdou, že já jsem byl v tu dobu na pokraji sil. Zvedl jsem však telefon a čekal jsem.

„Haló? Je tam někdo? – Prosím, odpovězte.“ Mluvil ženský hlas. Z očí mi začaly téct slzy, musel jsem si sednout. „Tak prosím, slyší mě někdo?“

„U telefonu – u telefonu stojím...“

„Charley, jsi to ty?! Probůh jak ráda tě slyším.“ Začal do telefonu znít její dojatý hlas.

„Charlese Stinson, k vašim službám.“ Řekl jsem silně rezignovaně. Chyběla mi energie. Přestože jsem se snažil o opak, můj hlas bych zachmuřený.

„Jak si žiješ? Tvůj kamarád Ricky mi poslal dopis s tímhle číslem. Varoval mě však, že mám počkat na dnešní den. Že prý něco udělal s telefonem, je to čistý.“

„Jo, Ricky se vyzná.“

„A jak si žiješ?“

„Jak?“ Přišel další nával slz zlomeného chlapa. „Jo, přežívám.“ Řekl jsem statečně.

„V bytě tu sedím celé dny sám. Už se nebojím o svůj život, vlastně se těším, až o něj přijdu. Stále mi však schází odvaha.“

„Charley, takhle nesmíš mluvit. Mám pro tebe jen dobré zprávy, víš. Nechmuř se. Musíš mít odvahu! Našla jsem kupce pro mou vinici. Prodám ji a koupím nám dům v Rennes. Už mám jeden vybraný.“

„Víš, Michelle, říká se mi to strašně těžko, ale já už nepočítám s tím, že kdy vylezu z tohoto bytu, natož abych se dostal do Francie živý.“

„No právě. Charley, našla jsem spojence. Ten muž pochází ze Států, ve Falconu však prý zná vlivného člověka. Sdělila jsem mu tvůj problém. Pomůžeme ti pod podmínkou, že už nebudeš psát.“

Nevěděl jsem, co na tohle mám říct. Jestli mám tvrdošijně podezřívát, nebo beznadějně věřit.

„Michelle, co to je za člověka? Jak víš, že mu můžeme důvěřovat?“

„Nemůžeme, ale neřekla jsem mu nic, co by situaci zhoršilo.“

„A... jak se jmenuje?“

„Edgar Horovitz.“

„Michelle a víš skutečně, že se takhle jmenuje? Sledovalas ho pozorně? Nemá nic společného s Ruskem, že ne?“

„Charley, nebuď paranoidní. Já mu věřím. Na světě existují i slušní lidé.“

„Neexistují, má Michelle. Ti, které nazýváš slušnými, jsou pouze politicky a finančně prozíravější, než neslušní lidé.“

„Mazlíku, Ricky mi říkal, že tenhle rozhovor nemá být moc dlouhý. Ani ale nevíš, jak hodně se na tebe těším.“

„Děkuji, Michelle, že ses ozvala. Snad léčba mého života tím tvým Horovitzem vyjde.“

„Tak pa, čumáčku.“

Položil jsem telefon a na srdci ucítil poslední pocit, který by měl vězeň pociťovat, naději. Jméno Horovitz nezní příliš důvěrně. Pokud mě ale tenhle chlapík dostane z téhle díry, zahrnu ho zlatem a neutuchající chválou... něco podobného jsem si sliboval. Pak však zazvonil telefon podruhé. Zvedl jsem jej.

„To je pan Stinson?“

Ten hlas jsem znal.

„U telefonu.“

„Je krásné vás znovu slyšet, tentokráte v nepříliš příjemné situaci, pane Stinsone.“

Viktor. Sáhl jsem po diktafonu.

„Co po mě chcete?“

„Z vašeho tónu usuzuju, že jste mě poznal. Od našeho posledního rozhovoru se toho moc nezměnilo, pane Stinsone. Já se mám pořád skvěle, moji alkoholičtí přátelé stále pijí a já se jako neúnavný dělník starám o spokojenost svých zaměstnavatelů.“

„To se vám poměrně daří.“ *Řekl jsem ironicky, nějakým způsobem jsem se i zbavil stresu.*

„Poměrně jo. V mém soukromém životě však jedna změna byla.“

„Viktore, prosím, zkratě to. Proč by mě něco takového mělo zajímat?“

„Ze všech lidí kolem mě, jste ten, kterého by to mělo zajímat nejvíc. Minulé týdny jsem pobýval nedaleko Rennes na jedné malebné vinici.“ *Proboha.* „Francie je milá země. Vznešená kultura, příjemní lidé.“ *Ten hajzl.* „Akorát ti lidé jsou moc důvěřiví. Rozumíte mi?“

„Ty šmejde prašivej. Proč to neuděláš jako chlap? Proč sem nepřiđeš, abych ti mohl rozbít hubu.“

„Chápu Charlesi, nech volný průchod emocím. Zcela rozumím tvé situaci. Chvilku mi to ale trvalo, než jsem k ní našel cestu. Má vás skutečně ráda, je pro vás schopna udělat všechno, úplně všechno. Vlastně jsem se vás ještě chtěl zeptat, nerozesmávalo vás to mateřské znaménko na zadečku při..., však vy víte čem. Má takový zvláštní tvar. Je ale pravda, že můžeme být jako muži rádi, že slečna takových kvalit má mateřské znaménko tak důmyslně schováno...“

Mlel dál, ale já neměl sílu jej dál poslouchat. Sen zkolaboval, svět se začal bortit. Ze sluchátka se cosi ozývalo, já však přistoupil ke stolu, uchopil pero a na papír začal psát dopis na rozloučenou. Nemělo cenu se dál schovávat, žít v naději v lepší zítřky. Poslední světlo na konci dlouhého tunelu zhaslo. Michelle je ve spárech Viktora. Byla moje, rozdíl mezi mnou a Viktorem je však ten, že on je živý zřejmě úspěšný muž, zatímco já jsem troska, chodící mrtvola čekající na poslední rozhršení.

Za celou dobu, co jsem byl u Rickyho jsem si všechny své poznatky zaznamenával na diktafon. Oblékl jsem si svetr, krk si obmotal šálou. To vše jsem přikryl sakem, do jehož náprsní kapsy jsem strčil právě ten diktafon. Naposledy jsem se podíval do zrcadla. Byl to dlouhý pohled na třesoucího se muže, jenž už nemá morální sílu na udržení svého života. Dalo by se říct, že v tomto pohledu byla hromada sebelítosti. Tvrdit opak by byla lež. Zároveň se však v něm dala najít špetka hrdosti. Šel jsem si za svým názorem. Dalo se to tušit, seč jsem se ten fakt snažil vehementně potlačit, že tahle mise skončí smrtí. Člověk by se rád opřel o svobodu slova. Ovšem v tomhle světě nic takového neexistuje. Lidské společenství není natolik silné a chráněné, aby vzdorovalo názorovým a násilným tlakům těch, kteří mají moc. Spojení slov svoboda slova navozuje pocit, že všichni budou o všem vědět. Že člověk se nemusí bát ve společnosti žít, jelikož noviny na všechny nekalosti přijdou. Něco takového je však jednou z největších lží, stejně tak jako sama demokracie. Stačí se podívat nejen na můj případ, ale i na nespočet mrtvých novinářů v Mexiku, Americe, Rusku a Číně, jejichž případy nikdo nikdy nevyřeší. Faktem je, že kdo věří v čistotu demokracie a v neposkvrněnou svobodu slova, je snílek.

Otevřel jsem dveře a po dlouhé době cítil chlad na své tváři. Pozvolným krokem sešel tři schůdky z Rickyho bytu a koukal do davu, jestli někde zahlédnu toho muže, který mě zastřelí. Nestalo se tak. Přes hromadu lidí, kteří v tu chvíli šli po mé ulici, jsem však přeci jen zahlédl muže sedícího v kavárně, jak něco špitá do vysílačky. Šel jsem však dál ulicí a užíval si poslední doušky relativně čistého vzduchu. Po dvou minutách se rozezněly policejní sirény a já cosi začal tušit. Je možné, že přežiju. Chci to ale opravdu? Chci žít v tomhle zavšiveném světě?

Odpověď na mou otázku našel jakýsi Gerald Huddleston. Dva bloky od Rickyho bytu, zrovna ve chvíli, kdy jsem si volal s Michelle, se pokusil vykrást asijské bistro na rohu Aldrine Street a hlavní ulice. Gerald byl dítkem ulice a zřejmě rasistou. Po hromadě asijských restaurací, večerek a zastaváren si na něj dala asijská komunita pozor. Když tedy vstoupil do asijského bistra pana Map Leo, drobný Asiat, vlastníci zbrojní průkaz, okamžitě vytáhl brokovnici a Geralda

postřelil. Ten utekl, rychle nasedl do auta a jel ulicemi Falcone City. Z děr od broků však teklo velké množství krve, Gerald ve Fordu Escord Mark II ztrácel vědomí. Do mé ulice vjel ve chvíli, kdy jsem zavíral domovní dveře a sbíhal schody. Gerald jel rychle, ovšem ztratil vědomí, přešel do protisměru, kde z boku narazil na dodávku plnou alkoholu. Auta začala rychle hořet, explodovala a já byl ze všech lidí, co se mnou stáli na chodníku, nejbližší detonaci. Mé ohořelé tělo dopadlo hned vedle schodů řadového domu. Bolest nebyla cítit, byl jsem i při vědomí. Z dálky zněly policejní, i sanitní sirény. Můj život byl u konce.

Náhle se z kouře vynořila vysoká postava muže v kabátu. Šel ke mně pomalým krokem. Měl plešatou hlavu a přiklekl si ke mně. Já se zmohl pouze na zmatený pohled do jeho očí.

„Tak se konečně shledáváme, pane Stinsone.“ Řekl mi muž. Bylo to jasné. Nohsled jej přivolal, aby mohl Viktor práci celé organizace dokončit. „Je mi velkou ctí vás vidět na živo, ovšem teď jste malinko pocuchanější, než na těch fotkách, které jsem dostal.“

„Tak udělej svou práci, střílej.“ Zaskřehotal jsem z posledních sil. Viktor si však sedl vedle mě. Vytáhl cigaretu a zapálil si.

„Víš, Charley, kolikrát si myslíš, že jsem tě mohl zastřelit? Těch příležitostí byli mraky. Ale ne, bohužel, budeš žít. To bylo celou dobu v mém plánu. Budeš výstraha pro ostatní. Kdybych vytáhl tu devítku, která se válí v mé kapse a vystlal ti mozek olovem, měl bys to moc jednoduché. Moji pánové budou takhle šťastnější. Hodně zdaru, příteli.“ Řekl a pak zavolal sanitáky, kteří bezpředmětně pobíhali po místě činu.

Od té doby fakticky žiju. Dýchám, jím, piju a spím. Od normálního života je však můj stav vzdálený na sto mil.

S těžkými popáleninami mě převezli do nemocnice. Jsem ochrnutý na celé tělo, můžu pouze hýbat s hlavou a zůstaly mi i pohyby mimických svalů. Patrně díky zákroku doktorů mám silně poškozené hlasivky, můžu mluvit pouze se slavíkem.

Umístili mě do bytu na Nine street a z mého bytu se stalo mauzoleum. Lidé si mě chodí prohlížet, brát si ponaučení, jak se nemá správný občan chovat. Má osoba pak na místo, aby zatočila s prohnitou vládou, ještě dopomohla k plusovým bodům. Premiér mi totiž za moje delikty dal milost, mohl jsem žít na svobodě. Po sérii fotek a videoreportáží jsem se stal „šťastlivcem“, který unikl smrti.

V poslední vlně opatření, jak znemožnit mou osobu, je i má chuť. Dali mi svou vycvičenou agentku, která budí zdání, že je dobrosrdečná paní. Fakticky však kontroluje, abych neřekl něco špatného, abych neřekl pravdu. Proto, vážený pane Upsone, vám nic říct nemůžu. Falcone city je to nejprohnilější město, které existuje, ví to však jen hrstka lidí. Na venek je to ideální místo pro spokojený život. Ten, kdo se ponoří hlouběji, však dopadá nechvalně.

Lawrence Upson čeká na svou odpověď. Dlouhý Charlesův pohled mu nic nenapověděl. Černý začínající novinář se ani nepokouší odhadnout, co mu může zohavený stařík říct.

Nakonec paní Margaret ze šuplíku pečlivě vyndala slavička a přiložila jej Charlesovi ke krku.

„Jděte pryč. Kdo můj příběh pozná, zemře. Věřte mi, pokud nechcete dopadnout jako já, pište o sportu.“ Zazněl robotický hlas z reproduktoru. Lawrence byl zklamán. Stinson jej nechal v nevědomosti, Lawrencova diplomová práce je v troskách. „Dejte od mafie ruce pryč.“

Lawrence Samuel Upson vychází z bytu. V dveřích se potká s holohlavým mužem, který pokračuje dál do bytu, až si sedá k Charlesově posteli.

„Zdravím, Charlesi. Přišel jsem ti říct novinky. Představ si, že demokraté projeli volby. Náš afroameričan nebude příliš šťastný. Pak jsem ti chtěl říct, že ti tvoji ďáblové z Jersey hrajou pěkně na prd. Minulý týden jsem na nich byl se synem a nic moc. Teď jsem se přišel jen rozloučit. Zítra zase odlétáme domů, do Rennes. Má žena bude mít třetí dítě. Kdyby věděla, že žiješ, jistě by tě pozdravovala.“

*Věnováno všem novinářům, kterým jejich práce i přes naději na svobodu slova
vzala život.*